

[Guldberg.]

sige: ja men det bliver blødet af, det er ikke så slemt, og de, der bliver boende, bliver ramt lidt forskelligt, der er også nogle, der får det lidt bedre osv. Men der står stadig væk i det ændringsforslag dels en målsætning og en hensigt — sådan må det da opfattes — og dels en regel, som ved siden af de andre byrder også indebærer et stavnsbånd. Det har vi noget af i forvejen, men det betyder jo meget for dem, der vil handle, for dem, der er nødt til at flytte, og også for dem, der måske oven i købet kommer i den situation, at deres bolig er blevet for dyr. De vil opdage, at hvis de skal have en bolig, der oprindeligt var billigere, så bliver den dyrere at bo i. Jeg fatter ikke, at flertallet kan forestille sig, at noget sådant kan gennemføres.

De løfter eller antydning af løfter, der ligger om engang i fremtiden at hjælpe, de hjælper jo ikke nu. Hvor kan man i øvrigt fæste lid til det? Hvad sker der bagefter, hvis økonomien går den vej, som alting ser ud til at pege på? Man kan ikke komme uden om — og det har også været en tanke, vi i venstre flere gange har nævnt i vore drøftelser — at man får et forstemmende indtryk af, at holdningen over for parcelhusejerne og i det hele taget folk med egen bolig lige så meget er bestemt af, at man har problemer i den anden del af boligsektoren, og at man derfor er på vej til ikke alene at forsøge at klare udlejningsproblemer i noget byggeri, der er blevet for dyrt, ved gennem tilskud at gøre det billigere, men også vil forsøge at gøre det sværere for folk, der bor i egen bolig, og i hvert tilfælde for dem, der ikke gør det endnu.

Alle henvisninger til andre former for tillæg til den skattepligtige indkomst af beløb, som man ikke har oppebåret, inklusive forhistorien til denne bestemmelse, også den forhistorie, der ligger i den gældende lov, støder på grund over for den kendsgerning, at vi er kommet op på et helt andet skatte-tryk og en progressiv beskatning. For naturalydelse — hvis man kan tale om naturalydelse i forbindelse med, at man ejer sin egen bolig, det ligner det jo — kan man i virkeligheden, så snart det drejer sig om væsentlige beløb, ikke anvende de gamle regler, fordi de forlanger af folk, at de skaffer kontante penge til at betale skat af en

naturalydelse, og skattetrykket er sådan, at det, der bliver tilovers, når de prøver at skaffe nogle flere penge, ikke er nok. Tingene hænger naturligvis sammen, og derfor må venstre vende sig imod hele princippet. Vi tror, man skal standse den svikmølle, at man skal holde op med at vurdere folks huse op, fordi kurserne falder og renten stiger, at vi skal sætte ejendomsværdien til den kontante værdi, og at vi skal se at komme ud af hele den historie med ejendomsskemaet og få det afviklet så hurtigt, som det overhovedet økonomisk kan lade sig gøre.

De store linjer i det forlig, der er indgået, og som jo må være regeringens boligpolitik, kan beskrives på følgende måde: i runde tal går det ud på, at man forøger ad forskellige veje skatter og afgifter på boligen med et beløb på mellem 2.000 og 3.000 mill. kr. om året, når man altså kommer op på det, som opnås i løbet af et par år. Af disse bruger man 450 mill. kr. med sikkerhed plus det, der ligger i indekslåneordningen, og som indtil videre må vurderes til at være af størrelsesordenen 600 mill. kr., dvs. i alt 1.050 mill. kr. om året i tilskud til de sociale byggeselskaber, enten direkte eller ved at skaffe dem begunstigelser fra långivere, som får garantier fra staten på forventet efterbetaling i løbet af de næste 40 år.

Opskriften på denne kage, som de to partier har bakt sammen, er altså: man tager en huslejeforhøjelse i de gamle lejligheder, der er billige, man lægger en procent oveni, og så får man 600 mill. kr. Så forhøjer man indkomstskatterne i området, hvor der er progressiv beskatning op til grænsen af, hvad der kan bæres i progression; progressionen gør man stærkere ved, at indtægterne forhøjes — det er jo det, man kan gøre, når procenterne ikke kan bære mere — og provenuet heraf ligger vel et sted mellem 600 og 700 mill. kr. ifølge de sidste oplysninger. Så lægger vi moms på byggeriet oveni; det er 1.000 mill. kr., og det kan, som jeg før har sagt, i sig selv være en fornuftig disposition, hvis den bliver kombineret med en fornuftig boligpolitik. Derved kommer man op på en 2-3 milliarder kr., og dem bruger man så til at give tilskud til de selskaber, der ikke kan sætte huslejen ned uden at gå fallit, og til, at samme kredse kan blive i stand til at bygge noget mere af samme